

“ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΡΙΜΑΣ,,

(‘Ο ποιητής κ. Ρήγας Γκόλφης ύστερ' από τὰ «Τραγούδια τοῦ Ἀπρίλη» καὶ τοὺς «Ὑμνους», ἐτοιμάζει μιὰ νέα σειρά ποιημάτων : «Στὸ γύρισμα τῆς Ρίμας», πὸν θὰ βγεί ἀργότερα σὲ βιβλίο. Ὁ συνεργάτης μας μὲ τὸ βαθύ, λεπτὸ καὶ νεωτεριστικὸ λυρικὸ τοῦ αἵσθημα, θεμελιώνει τὴν τεχνικὴ του, στὸν ἀσθηρὸ, ἄψογο, μουσικὸ, μὰ καὶ γραμματικὰ κανονικὸ στίχο. Σημαντικὸ βῆμα, γιὰ ὅσους πιστεύουν πὼς ἡ δημοτικὴ μας γλῶσσα περνώντας ἀπὸ τὴ δοκιμασία ἐνὸς τέλειου στίχου, θὰ ὑψωθεί φιλολογικὰ, γιὰ νὰ μπορέσει κατόπι ν' ἀπλωθεῖ στὸν ἐλεύτερο στίχο, καὶ νὰ καλλιιεργήσει ἀξιώτερα τὸν πεζὸ μας λόγο).

ΣΑ ΒΡΑΔΙΑΖΕΙ

Ξανάρθε τὸ χινόπωρο μὲ τὸ γλυκὸ τοῦ πόνο,
 κὶ ὁ κάμπτος γέρνει σιωπηλὸς στὴ μπόρα καὶ μονδιάζει.
 Θέλω ἀπὸ σέ, ἀκριβὴ ψυχῇ, νὰ μὴ μ' ἀφίνης μόνον
 τὴν ὥρα πὸν βραδιάζει.

Πές μου τί μοῦ ἔμεινε πιστό, τί δολερὰ μὲ ἀρνήθη
 καὶ ποῖος στὴ μάταιη μοῖρα μου κρύφια γραφὴ διαβάζει.
 Ἐνανόρισέ με ἀνάλαφρα σὲ πλάνο παραμῦθι
 τὴν ὥρα πὸν βραδιάζει.

Εἶμαι σὰν ἄδροσο πρωῖνό, σὰ ρόδο στὸ ποτήρι,
 σὰν ἄστρο διαβατάρικο, σὰ γέλιο πὸν ἀχνοσκάζει,
 σὰν τὸ κισσὸ πὸν πάει ψηλά, τὸν κλῶνο πὸν ἔχει γέρει.
 σὰν ὥρα πὸν βραδιάζει.

Ἦ πάει τὸ ζωντανόχρωμο, τὰ κρᾶτο καλοκαίρι,
 πὸν σὲ ρουφοῦσα, θεία ζωή, μ' ὄλο τὸ ἀπὸ σου νάζι.
 Σὲ ξαναφέρνει ἡ θύμηση, πρὶν ἡ καρδιά σὲ φέρει,
 τὴν ὥρα πὸν βραδιάζει.

Σὲ ξαναφέρνει ἡ θύμησι, χαρὰ μου δακρυσμένη,
 γύρω τὰ ἐλάτια νὰ θροοῦν, κι ὁ νοῦς ν' ἀγαλιάζει.
 Κοιμάται ἡ κάθ' ἐλπίδα μου, στὸν πόθο μου ἀραγμένη,
 τὴν ὥρα ποὺ βραδιάζει.

Ξανάρθε τὸ χινόπωρο, μὲ τὸν ἀβέβαιο τόνο,
 κ' ἐνῶ στήν ἄσπρη μοναξιά τὸ νυχτοπούλι κρᾶζει,
 μι' ἀχτίδα ἀγάπης μὲ κεντᾶ, —ξημέρωμα στὸν πόνο
 τὴν ὥρα ποὺ βραδιάζει.

ΚΟΡΜΙ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Τοῦ Ἰμισσοῦ μου στέρφο ρέμα
 τοῦ ἄπτικου βορριά δαρμοί,
 συντριμοῦ μαρμάρινου αἶμα, —
 νά, τὸ ἀχάριστο κορμί.

Ρουμेलιώτικ' ἀγριοβούνια,
 —ὁ Ἄσπροπόταμος ἀγεῖ, —
 τὸ Βελοῦχι μου ὕπνου κούνια
 στήν πρωτόγονη ψυχὴ.

Τῆς πυκνῆς ζωῆς μου Ἀθήνα,
 τοῦ Φαλήρου τρικυμιά,
 Κηφισσιώτικ' ἄνθη, κρῖνα,
 ἡ ψυχὴ μου ἐσεῖς ἢ μιά.

Κ' ἡ ψυχὴ μου ἡ ἄλλη· ἀράδα
 ὅπου ἀλόντρωτα κλουβιά,
 στεναγμοὺς ἢ καμινάδα
 κ' ἀνεβαίνει ἀπ' τὴ σκλαβιά.

Όπου μόλεμα ό άγέρας,
 όπου ό σάρακας βαθύς,
 ώ ύπαρξή μου, άνθ'ε φλογέρας,
 δέν μπορείς νά βουβαθής.

Στου κορμου τή φυλακή μου
 δίχως ήλιου άπαντοχή,
 μου φωνάζει ό νους μου : «κοίμου,
 τήν άκοίμητη ψυχή!»

ΙΣΤΟΡΙΑ

Τή νύχτ' άπόψε μου δηγήθηκες
 στήν έρημη άκροθαλασσιά,
 τον πόνο, φίλε, που σου μάρανε
 κάθε τής νιότης σου δροσιά.

Σπαραχτικό ένός ήλιου σβήσιμο
 στήν πρώτη λάμψη μιας άσγής,
 που ό μαύρος έρωτας φτερούγιζε
 κακό στοιχιά στή γής.

Εξχωριστή δέν τή φαντάστηκα
 τήν ιστορία σου τή φριχτή,
 γιατί άπ' τό δράμα μας τ' άνθρώπινο
 δέν είχε τίποτ' άλλαχτεϊ.

Μά τό τσιγάρο σου, παράταιρο
 μέσ στο σκοτάδι τής βραδιάς,
 φλόγα τό πήρες και φωτόκαμα
 τής ματωμένης σου καρδιάς,

και τ'όρριξες με όρμη στή θάλασσα,
 που έμπρός γαλήνευε πλατειά.

Στέναξε, σπάραξε, μαρτύρησε
κ' ἔσβησε σύψυχη ἢ φωτιά. . .

ΠΥΡΕΤΟΣ

Δαχταρισμένη ἀνατολή
σιτή συννεφιά τῆς δύσης. .
(Ἦ Ἄ, πόσο σιάθηκες τρελή,
καρδιά μου, ν' ἀγαπήσης).

Τοῦ νοῦ μου ἡ τραγική βραδιά
στό κάρωμα ἐβυθίστη.
(Μηδὲ φεγγάρι στα κλαδιά,
μηδὲ σὲ μένα πίστη).

Τοῦ ἀνέμου λούφαξε ἡ ὄργη,
τρόμον σκοιάδι ἡ σκέψη. .
(Δὲ θὰ μπορέση οὔτ' ἡ στοργή
γιὰ νὰ μὲ γαληνέψη).

Μὲ δέρνει τῶνειρο. Ἄγριμου
χαρὰ ἢ ψυχὴ μου θέλει.
(Δύνονται ἀγάλια τοῦ κορμιοῦ
τὰ παιδεμένα μέλη).

Χτυπᾷ βαθιά μου αἶλο σφυρί.
Τὰ νεῦρα ἔχει γι' ἀμόνι.
(Πυκνὸ τὸ χτύπημα, βαρὺ,
κι ὀλοένα ἀργὰ μὲ λιώνει).

Τὸ τραῖνο ἀπόμακρα περνᾷ.
Ξυπνῶ. Τ' ὀρνίθι κρᾶζει.
(Στὰ τζάμια μου αἶμα. Τὰ βουνὰ
ἢ ἀνατολὴ σπαράζει).

ΝΕΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Λίγο πριν δύση ή όμορφιά σου
 μέσ στο βραδάκι τής ζωής σου
 σά συνεφάκι αποξεχάσου,
 μέσ στη θερμή μου αγάπη κλείσου
 και σάν άνθος του όνειρου σβήσου.

Κι όταν θά φύγη ή όμορφιά σου
 και θ' απομείνη ή θύμησή σου,
 μέσ στη θερμή στοργή μου στάσου,
 και χαραυγή ενός παραδεί σου,
 νέος έρωτας για μέ, άναστήσου.

ΜΕΝΕΞΕ ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ

Μενεξέ του Γενάρη,
 που εύωδιάξεις στο βάζο—
 πριν δ ύπνος με πάρει
 στη θλιμένη σου χάρη
 τη γαλήνη μου τάζω.

Και κοιμοῦμαι άπαλά.
 Το περίγυρο σβήνει...
 Μά ή ψυχή μου δειλά
 μακριά άπ' την όδόνη
 σ' άλλους κόσμους κυλά.

Σ' άλλο φως με φεγγάρι
 τα όνειρά μου ταιριάζω,
 κι όλη έντός μου σταλάζω
 την άγνή σου, γλυκειά χάρη,
 μενεξέ του Γενάρη.

ΚΟΝΤΑΥΓΗ

Κονταύγη.
 'Η ὄρ' ἀργεῖ.
 'Ερημιά. Κ' εἶμαι μόνος...

Σκοτινιά.
 Σαγροπνιά.
 Καὶ βαθύς γλυκὸς πόνος...

'Η ἐξοχή
 γύρω ἀχεῖ,
 σιγὴ βροχή, σιὸν ἀγέρα.

Κ' ἡ καρδιά,
 σὰ βράδια
 ποὺ προσμένει τὴ μέρα.

Σάφνου φῶς!
 ('Ο κρυφὸς
 ὁ ἔρωτας μου πλάϊ στέκει).

Καὶ κοντὰ
 μου, βροντᾶ
 τὸ σκληρὸ ἀστροπελέμι.

Δυστυχιά
 μου, στοιχιά
 στὰ πλαῖνά μου πλατάνια...

Μὰ ἡ βοή
 σὰν πνοή
 ξεψυχᾶ στ' ἀκρουράνια...

Κονταύγη.
 'Η ὄρ' ἀργεῖ,
 κ' ἔχει ἡ μπόρα κρατήσει.

Σιγαλιά..
 Γιὰ μιλιὰ
 τρέχει μόνο μιὰ βρόση.